
SZUBJEKTÍV ELŐSZÓ

írására olyankor szokott sor kerülni, ha a folyóiratban megjelenő anyagok együttese, nem szándékosan alakított kapcsolódásai, látszólag spontán módon üzennek valamit, ami engem, mint szerkesztőt, aki az előkészítés során szembetalálom magam a váratlan jelenséggel, arra kényszerít, hogy erre felhívjam szíves olvasóink figyelmét. Ilyenkor zavarban is vagyok, mert az hogy elsőnek jutok a felfedezéshez, csupán helyzeti előny, de nem avat az értékelés kijelölt, arra legalkalmasabb személyévé, a kényszer azonban, hogy erre hivatottabbak helyett is el kell mondanom, amit megérteni vélek, legyőzi ezt a gátlást. Többnyire amúgyis olyan kérdésekről van szó, amelyekről hallgatni súlyos mulasztásnak tűnik, még a rendelkezésemre álló információk jól tudott bizonytalanságai és általam történő tisztáztatásuk lehetetlenségei dacára is.

Pierre Vago, akinek most megjelenő önéletrajzából egy rövidített fejezetet közlünk, az 1930-as évektől kezdve nemcsak elszenvedője, hanem közvetlen részese, sőt formálója is volt a huszadik század történetének, minden bizonnyal az átlagosnál alaposabb ismeretekkel rendelkezett a történelmi eseményeket mozgató erőkről. A kilencvenedik születésnapján vele készített interjúban az egyébként a politika mélyebb területeiről következetesen hallgató építész azt mondta Osskó Juditnak: *Amit úgy hívják, hogy globalizáció, csak azt jelenti, hogy a pénz és a szellem, vagy Isten és a Mammon közötti csatában most a pénz, a Mammon a nagy győző. Minden erről szól, mindent ennek érdekében tesznek. Szerintem ebben a csatában most már minden idealizmusnak vége van. ... Mégis bízom az emberben. Most, hogy inkább a természet közepén élek, mint az emberek között, látom, hogy a természetben milyen gyönyörűen működik az önvédelem. Minden faj, minden állat, növény védi magát, és előkészíti a jövőjét. Nem tudom elbinni, hogy ez az állat – az ember –, aki annyi mindent tudott kitalálni és megvalósítani, ne tudná önmagát megvédeni. Azt hiszem, hogy azok, akiknek teljesen a kezükben van a hatalom – egészen kis csoport ember a világon –, akiknek nincs bazájuk, nincs semmi más, csak az önérdek és a pénz, rá fognak jönni arra, hogy ez az egész rendszer összeomlik, ha nincs, aki vásároljon. Biztos vagyok benne, hogy ezek a mai urak elég okosak, hogy ők maguk szervezzék meg az új és jobb életet. És egy másik gondolat ugyanebből az utolsó üzenetből: ...mert a mai világban az építésznek bihetetlenül nagy feladatai vannak. A következő 20-25 évben újabb kétmilliárd ember születik, és őket nem lehet úgy elhelyezni a nagyvárosok körül, ahogyan az ma történik. A lépték ma a Föld! A minimális lépték!*

Az a fent említett kis csoport és a Föld, ez az a két dolog, amiről, úgy érzem, írnom kell, és amelyeket, úgy gondolom, bármivel foglalkozunk is komolyan, mérlegelésünkben nem téveszthetünk szem elől.

A *Huszadik századi dokumentumok* címet viselő sorozat a valóságos történelmi helyzetünk megértéséhez kívánt nem, vagy nem eléggé ismert forrásokat hozzáférhetővé tenni, az azokat értékelő, az összefüggéseket megvilágító kommentárok segítségével az értelmezést megkönnyíteni. Az utóbbi

években és különösen az utóbbi hónapokban mintha hirtelen megnövekedett volna, különösen persze az 1989 előtti elzártságához képest, de talán világszerte érezhetően is az eddig titkos információk áradata. Amiről eddig hírt adtunk (e számunkban a *Council on Foreign Relations* eredete és tevékenysége), egyszerre rengeteg közleményben, könyvben hozzáférhetővé válik, a mi lehetőségeinkhez képest jóval tágabb összefüggésekben tárgyalva a nemzetközi események háttérében megbújó impulzusokat, mint amilyen Drábik János most megjelent tanulmánykötete, az Uzsoracivilizáció.

A könyv, ahogy Z. Tóth Csaba is fogalmazza egy friss írásában: újkori történelmi szöveggyűjtemény, tanári segédkönyv és leginkább kötelező olvasmány. (Ez akkor is igaz, ha a könyvet kétségbetejtően szerkesztetlenül és bulvárruhában adta ki a Gold Book kiadó, ma már egy felesleges csomagolóanyag ellen tiltakozó kiadvány is csak megfelelően csomagolva éri el a hatását.)

Ez az új információáradat feltehetően maga is kettős természetű, ahogy az egyik legfontosabb tanulsága Drábik könyvének, hogy a *Hálózat* maga is mindig mindkét oldalon ott van. (Hálózatot említ Makovecz Imre is a polgári körök feladaival kapcsolatos beszélgetésen, ügynökhálózatot, amelynek ma már elengedhetetlen természete a homály, a többszörös érintettség, amelyet a megbízók sem látnak át. Drábik János szóhasználatában, és én is ilyen értelemben írok itt Hálózatról, a nemzetközi pénzügyi oligarchiáról van szó, amelynek számtalan, egymással igen bonyolult kapcsolatban álló szervezete van, de ezek csak különféle eszközök a közös cél, a világ feletti totális pénzügyi hatalom megszerzése érdekében.)

A Hálózat pénzelte az amerikai polgárháborúban a délieket és az északiakat, az orosz polgárháborúban a bolsevikokat és a fehéreket, a második világháborúban Hitlert és a szövetségeseket. A Hálózat önmaga ellen beszélteti képviselőit, akikkel végrehajtatja saját programját.

A Hálózat részleges leleplezése egyrészt bizonyára a Hálózat céljait szolgálja és kiszámított stratégiájának tartozéka. A Hálózat – kicsit – megmutatja magát, hiszen ez arra is alkalmas, hogy megbénítsa és tehetetlenné tegye áldozatát. A Hálózat utolsó kétszázötven évének története éppen elég bizonyosság rá, hogy – nincs kiút. A leleplezés másrészt azt is jelzi, hogy végsően közeledik a Hálózat végső győzelmét meghozó katasztrófa, a nemzetközi pénzügyi összeomlás, amelyből a világképét megteremtő világállam kiemelkedhet, mint az emberiség megmentője. Végéhez közeledik az általa kirobbantott forradalmakkal, általa manipulált társadalmi kísérletekkel, általa pénzelt háborúkkal és világháborúkkal, sokszáz millió áldozattal kikövezett út, amely elhossa az „illuminátusok” évszázados álmát, a világképét egyedül szavatolni képes világuralmat, amelyben egyetlen meghunyászkodó rabszolgának sem kell majd rettennie a létbizonytalanságtól. (Legalábbis, talán Közép-Európában nem.)

A Hálózat, ahogy ezt Drábik János könyve részletesen ismerteti, irányítása alá vonta Angliát, Franciaországot, aztán lépésről lépésre az Egyesült Államokat, az első és második világháború következményeképpen Németorszá-

got, egy iszonyatos és sokáig kétséges kimenetelű játék, az általuk kitalált és tervszerűen megvalósított bolsevizmus bukása után az egykori Szovjetuniót és egykori csatlós-államait. Mi van még hátra? A teljes kiszolgáltatottság, a kiéhezhetőség, a világ javainak néhány, még kívül lévő százaléka. Mit tehetünk a közelgő boldogság ellen, ez az a kérdés, aminek feltevése is letaglóz. Drábik elképesztő számai például a magyar adósságállományról valóban torkot szorítóak. A hetvenes-nyolcvanas évek alatt felvett egymilliárd dollárnyi kölcsön és kamatai visszafizetése a kilencvenes évek elejéig 11 milliárd dollárt emésztett fel, miközben a tartozás 20 milliárd dollárra növekedett. A folyamatos kölcsön és kamattörlesztések ellenére ma már 80 milliárd az állami és nem állami szektor külső és belső tartozásainak összege. (Nem magyar sajátosságról van szó, a világon mindenki eladósodott a Hálózat magánbankjainak, mert éppen ez a pénzügyi uralom lényege. A legjobban a világ csendőre és a világbéke legfőbb óra, az Egyesült Államok adósodott el, központi bankjának 1913-as, egy évszázados küzdelem árán történt magánosítása óta az állam adófizető polgárai kárára 6000 milliárd dollár tartozást halmozott fel a saját dollárját kibocsátó magánbankjával szemben.)

Az uzsoracivilizáció történelmét, forrásait, felépítését és működését részletesen ismertető könyv a megoldás elveit is ismerteti, legalábbis Magyarország vonatkozásában, ahol – egyébként más országokhoz hasonlóan – elvált egymástól a látszatdemokráciát fenntartó közhatalom és a pénzügyi kontrollt kézben tartó magánhatalom. Ebből következik, hogy amikor (lásd ismét a polgári körök feladatairól folytatott beszélgetést) a szociális problémákról, a társadalmi feszültségek gyökereiről esik szó, nem lehet figyelmen kívül hagyni ezt a helyzetet, és amikor politikai célok meghatározásáról van szó, ennek a kettősségnek a feloldása a kulcskérdés. Az igazán nagy baj az, hogy nincs olyan szervezett politikai erő, amely kormányzati helyzetben szembe akarna (jelenlegi állapot) vagy szembe tudna szállni (Antall József és Orbán Viktor kormánya) a Hálózattal. Egy esetleges szembeszállás következményeit jól le lehet mérni Irak példáján, és nyilvánvaló, hogy nincs az a hazugság, amit egy személyről, egy kormányról, egy országról el ne lehetne terjeszteni és hitetni, erre is van elég példa a közelmúltból. De ez a veszély nem is áll fenn, amíg – Drábik szavaival – a részvételi demokrácia fel nem váltja a pénz hatalom által könnyen ellenőrizhető és manipulálható pártdemokráciát.

Elképesztően pontosak azok a Drábik könyvében idézett – akár igaz, akár hamis – dokumentumok, amelyek a társadalmi méretű manipulálás eszköztárát vonultatják fel. A fő területek a tömegtájékoztatás (amelynek célja az emberek figyelmének elterelése a tényleges problémákról, a hamis képzetek és víziók kialakítása, az alkotó energiáknak az ösztönélet területéhez kötése), az iskolai nevelés (zavaros, összefüggéstelen, alacsony színvonalú, a kreativitást csökkentő), a közvélemény befolyásolása (történelmi tények meghamisítása, hagyományos értékrend felforgatása, az érzelmek és indulatok állandó felkorbácsolása és a fogyasztás felé irányítása). Közéletünk örvényszerűen felpörgő forgatagának egyik legjellemzőbb tünete az életpótlékot kínáló hazugságvilágok eddig ismeretlen mértékű térhódítása, az emberek gátlástalan erkölcsi manipulálása egy központilag irányított kábítószerszerűséggel.

A reménytelennek tűnő harcot ezekkel a manipuláci-

ókkal szemben kell megvívni. A történelemhamisítás és a nemzeti amnézia falán ütött reményteljes résekről is szeretnék beszámolni. (Talán kisebb lyukak is képesek fájdalmas sebet ütni a manipuláció falán, mint azt képzelnénk.) Lánszki Imre ökológiai nyomokat, a talajformációk, a növényvilág szokatlan vagy indokolatlan változásait követve bukkant rá egy elpusztult épületegyüttes nyomaira Budakalász felett, amelyet szívós kutatómunkával, a fejlett technológiát és a finom érzékelés módszereit egyformán segítségül véve, Ósbudával azonosít. (Részletes beszámolójának első részét közöljük mostani számunkban.) A felfedezés nagyszerűségén túl különös jelentőséget tulajdonít annak, hogy az egész kérdéskör (Fehérvár – Székesfehérvár) kapcsán először látni a lehetőségét, hogy sikerül áttörni az eddig áthatolhatatlan falat a hivatalos és a tudománytalannak, sarlatánnak bélyegzett álláspont között. Ha ez az áttörés bekövetkezne, döntő jelentőségű kulturális fegyver kerülne a manipuláció ellen küzdők kezébe, ami a nemzeti önbecsülés építésében játszhatna fontos szerepet.

Hasonló jelentőségű Heribert Illig könyvének megjelenése (*Kitalált középkor*, All Print kiadó. Ez a könyv is „etetős” címlappal, néven nem nevezett fordító elfogadhatatlanul gyenge fordításában, szerkesztői munka nélkül jelent meg, jelentősen csökkentve kulturális értékét, viszont feltehetően növelve a kiadó várt hasznát.) A könyv a szerző és munkatársai alapos érveléseit sorakoztatja fel annak a hipotézisnek az igazolására, hogy a VII. VIII. és IX. század csupán tudatos történelemhamisítók fikciója, régészeti, művészettörténeti, dokumentumtörténeti, naptártörténeti és egyéb bizonyítékok látszanak igazolni, hogy 300 évet az utókor töltött meg történelemmel saját korának szükségletei szerint, és ezt a hamisítást sikerült fokozatosan világméretűvé kiterjeszteni. Először a hamisítást nem 2002-t, hanem Illig számításai szerint – 1705-t (Pap Gábor szerint 1702-t) kellene a keletkezésbe írunk.

A kötet állításait a leginkább érintett országokban – hiszen Nagy Károly létéről van szó –, Németországban és Franciaországban, nem sikerült komoly érvekkel viszautasítani. A dologban kínos és sajátosan időszerű, hogy az Európai Unió eszméjét a – fiktív – Nagy Károlynak tulajdonítják. Ehhez az európai történettudomány által el nem fogadott, de egyelőre a meg nem cáfolt érvei miatt fogcsikorgatva eltűrt tanulmánykötetbe Pap Gábor írt nagyszerű előszót, aminek révén ha nem is a magyar, de talán az európai történelemírás számára eltűrtté-elfogadottá válik az álláspontja: újabb rész a manipuláció falán.

Bár Illig műve kevés közvetlenül a magyar történelemre vonatkozó utalást tartalmaz, egyik munkatársa, Klaus Weissgerber részletesen foglalkozott a sötét (mert fiktív mivolta miatt ismeretlen) középkor Kárpát-medencei vonatkozásaival. Pap Gábor így ír erről: *... jelenlegi tudásunk szerint a magyar krónikás hagyomány őrizte meg leghitelesebben az eredeti időszámítási rendszert. Eszerint Atillától számítva az ötödik nemzedékbe esik Álmos fellépte, ami a jelenlegi hivatalos idő-nyilvántartási rendszerben képtelenségnek tűnik. Ha azonban az Atilla balála (453) és Álmos fellépte közül kiiktatjuk a művilég ide erőltetett mintegy 240 évet, az így adódó időtáv éppen megfelel a nevezett öt generációnak.*

Ami pedig az árpádi bonfoglalás valódi időpontját (895 helyett 595) illeti, az a lehető legjobb megközelítéssel idézi emlékezetünkbe az eddigi spekulációk szerinti „avar” bonfoglalás dátumát. (Emlékeztetőül: a magyar

krónikák csakis hunokról – primus ingressus – és magyarokról – secundus ingressus – beszélnek, az avar név még elszólásként sem fordul elő bennük!)...

(Az óraátállítás miéjére vonatkozó) ...kérdésünkre még könnyebb megadni a választ. Egyetlen mondatba sűrítve így szól: múltat kellett csinálniuk maguknak, hogy jövőjük legyen. Sajnálatos tény: a periféria a maga valóságos működési idejében sem „szakrálisnak” nevezhető uralmi formációt, sem ennek megfelelő rangú és méltóságú szakrális uralkodót nem tudott „kitermelni”. Márpedig – és ezt pontosan tudták az időbadmúvelet irányítói – dicsőséges jövőt csak dicsőséges múltra lehet építeni... Csakbogy ehhez idő szükségesletik. Mármin olyan idő, melyben a megáhitott dicső tettek végbe mehettek volna. Azaz: a múltban kell nekik időt szorítani!...

Az időbetoldással nem csupán annyit értek el, hogy egy sobasemvolt kontinuitásnak, a „szent” Károlytól eredeztetett Karoling dinasztának megágyaztak az európai történelemben, hanem azt is, hogy megszakítottak egy valóságos és szakrális kontinuitást. Azaz: elszakították az élő fa koronáját, a Turul-dinasztia (ismertebb nevén az Árpád-báz) szakrális uralmi rendszerét annak gyökerétől, a valódi szakrális uralkodóostól, az államfői, katonai és erkölcsi tekintetben egyaránt példaképpül szolgáló Atillától. ...

Egészen durván fogalmazva: Nagy Károly „szentségét” (ne felejtjük el, Barbarossa Frigyes valóban szentté avattatta az általa kreált ellenpápával „nagy” elődjét, babár ezt a kitüntető címet az egyház később visszavonta!) végső soron Atillától orozták el ...

Hogy valóban ilyenfajta alattomos „translatio”-ról lehetett szó, arra egy jóval későbbi, mindamellert nagyon is ide találó, kéttételes példázat figyelmeztet: nevezetesen két híres festmény, amelyek a XIX. század második felében, a múltgyártás nagyüzemi fázisba fordulásának idején készültek, mégpedig éppen az időmanipulációk dolgában elsőrendűen érintett térségekben, Németországban, illetve Angliában. A német kép eredetije a bajor tartományi parlament müncheni épületében tekinthető meg, alkotója a kor ünnepektörténelmi festője, Friedrich Kaulbach, Nagy Károly koronázását ábrázolja. A másik festmény az angliai preraffaelita mozgalom jeles képviselőjének, Edward Burne-Jonesnak a munkája, és Arthur király utolsó perceit örökíti meg. A képeken a két, mondaiból történetivé avanszált alakot egy különös és sajtáságos tárgy köti össze.

A magyar Szent Korona.

Kaulbach éppúgy ezzel koronáztatja meg Károlyát, mint ahogy Burne-Jones is a maga baldokló Arthurjának ágya alá (!) helyezi – mintegy jelezve, hogy evilági életében nem lesz többé módja a fejére tenni – ezt a félreismerhetetlenül egyedi megjelenésű koronát. Vajon véletlen egybeesés? Aligha. Inkább arról lehet szó, hogy a valódi szakrális hagyományt máig nélkülöző Nyugat-Európa ilyen módon akarta visszamenőleg szentesíteni a maga fiktív, csakis a világhódító lázálmodok birodalmában ágáló álbőseit....

A hazugságok kora azonban végéhez közeledik – írja Pap Gábor. – Heribert Illig és munkatársai jóvoltából most nyertünk 300 évet – kegyelmi idő! – hogy észre térjünk. Vajba élénk a lebetőséggel!

(Az Illig-könyvre vonatkozó bővebb információk találhatóak német illetve magyar nyelven az alábbi internet oldalakon: <http://mantis-verlag.de> és <http://kitalaltkozepek.hu>.

Az utóbbi tartalmazza Pap Gábor teljes, 2001. december 5-én a témáról tartott előadását, amelynek sok, rendkívül jelentős megállapításából itt kettőre hívom fel az érdeklődők figyelmét. A megnyert 300 év valódi tartalma az, hogy az időszámítás meghamisítása miatt a kozmikus időszámítás szerint még nem érkezett el a Vízöntő korszaka és van idő arra felkészülni. A másik, hogy a német történetírás Illig felfedezése kapcsán közelít először az objektivitáshoz a magyarokkal, a Kárpát-medencével kapcsolatban. Ez óriási szemléletváltozás az amúgyis sokkoló felfedezés közepette, amely szellemileg „kihúzta a talajt” egész Nyugat-Európa alól.)

Tisztánlátásunkhoz – a lehetőséggel való éléshez – fontos feltétel, hogy tudjuk, hol húzódnak a valóságos törésvonalak a közéletben. Az általánossá vált hisztéria a társadalom kettészakítottságáról jobboldal és baloldal között nyilvánvaló súlyos hazugság, a valóságot eltakaró manipuláció. (Még akkor is, ha az emberek mélyen meg vannak győződve ennek a kettéosztottságnak a valóságos létéről és nem hajlandók tudomást venni arról, ami lényegileg összeköti őket.) Az elsődleges, társadalmi szakadék a pénzügyi hierarchiához tartozó elit, a maga személyes anyagi érdekében mások életét befolyásolni, irányítani képes csoportok tagjai és a nekik kiszolgáltattak között húzódik. A második, kulturális szakadék a materiális létbe belenyomorított, azt boldogan vagy boldogtalanul, de elkábítva elfogadó, finomabban fogalmazva: alvó emberek és a személyes és szellemi létüket, szabadságuk lehetőségét éberfenntartó emberek között húzódik. Anélkül, hogy ezt a fajta csoportosítást, hiszen lehetne, tovább kívánám folytatni, csak egyetlen megjegyzés: a magukat ébren levőknek képzelők többsége álmodik.

Drábik János könyve kötelező olvasmány az ébren levőknek és alvóknak egyaránt, mert felébredni is, még éberebbnek lenni is lehet. A könyv állításait természetesen nem tudom ellenőrizni, a szerző hatalmas mennyiségű forrásmunkát sorol fel, amelyekből ismereteit meríti, olvasottságát csak irigyelni tudom, nem követni. Hogy minden adata (ugyanarra a dologra vonatkozó számadatai például nem mindig azonosak) hiteles-e, a lényegen semmit nem változtat. A Hálózat ezoterikus kapcsolataira vonatkozó állításai gyakran zavarosak, ami ugyancsak nem változtat a lényegen, bár a Hálózat centrumának okkult eredete és módszerei korántsem közömbösek.

Még egy elemet ragadok ki Drábik számtalan, egymás mellé sorakoztatott és egymással világos összfüggésbe rendezett megállapításai közül. A Hálózat céljainak megvalósításához több szempontból is a legmegfelelőbb a háborús helyzet. Van azonban egy újabb lelemény, ami pótolni tudja a tényleges háborút. Megdöbrentő módon ebből a célból vezették be a köztudatba a környezetszennyezés globális és hiteles fenyegetését, ami a háborús kényszerhelyezethez hasonló körülményeket teremt, és ezzel elfogadhatatóvá tesz egyébként irracionális és elfogadhatatlan kényszerintézkedéseket, elsősorban pénzügyi megszorításokat. Természetesen vészhelyzet valóban van, csak a tartalma és a funkciója pontosan az ellenkezője annak, mint ami külső fenyegetettség képében megjelenik a tömegtájékoztatóban.

*Egyrészt jól tudjuk, hogy a vészhelyzet okozói azok, akik a pánikot keltik, és eszük ágában sincs áldozatokat hozni a probléma orvoslására. Másrészt, és ez kapcsolódik Pierre Vago építésznek címzett üzenetéhez. *A Föld a lép-ték!* A Földhöz kell mérnünk a cselekedeteinket, nemcsak*

mert ez a reális, hanem mert ez az egyetlen reménysugár. A Hálózat lehet, hogy egyszer magától is összeomlik, de az időt emberi léptékkal mérve egyetlen szövetségese van az ébren vigyázóknak: a Föld. Az egyetlen esély: a szövetség a Földdel. A Hálózat ellensége a Földnek, aki nála erősebb. Hiába pusztítja, alakítja át, mérgezi, mégis. Nem tudok másban bízni. (Ezért különösen fontos Németh Ágnes földképe, és ezért jó, ha egy újabb gyerek-nemzedék veheti kézbe Urai Erika rajzeit.)

Nem tudom, én látom-e jól, ezért szívesen állítok ide egy ugyanerre vonatkozó másik álláspontot, a huszadik századi dokumentumok gyűjtőjétől, Z. Tóth Csabától:

Katakomba-kereszténynek lenni – és szociálisan, szellemileg eléggé mostoha korunkban az igazságot leggyakrabban csak ebben a „földalatti” formában őrizhettük, bordozhattuk –, és egyáltalán, kereszténynek lenni, maradni az ideológiai, katonai vagy pénzdiktatúrával szemben egy sajátos stratégiát igényel: végtelen, mondhatni mennyei – ám nem passzív – türelmet e földi fenéségek összes hivalkodásával, self-made-man-es agresszivitásával, érzéki hazugságával, felületes profizmusával szemben. A mulhatatlan türelmét a múlandóval szemben. Ez a sokszor nyilván nagyon nebezen megvalósítható befogadó türelem és feltétlen nyitottság a másik ember felé képes lebet arra, vagy képessé tesz bennünket arra, hogy átváltoztassuk a velünk szemben állót. Ha a fizikai síkon nem járunk is mindig sikerrel, a másik ezáltal a magatartás által kap egy „útravalót”, ami mindenképpen ki fog csírázni a lelkében, ha előbb nem, hát a halál küszöbén átlépve, melyet követően az ember egy minden korábnál erősebb introspekción át saját életbeli tapasztalataival kapcsolatban.

A keresztény ember valójában erről ismerszik meg, ha át tudja ragyogtatni magán ezt az eszes, figyelmes türelmet, a figyelemben való megmaradást, amivel áthatolhatunk az érzékleti világ minden falán. Ilyen égi, fokozottabb türelmet igényel mindenek előtt a gyereknövelés, de ugyanúgy az állatokkal, a bűnösökkel, a részegekkel, az örültekkel, a kaotikus természettel való foglalkozás, és gyakran persze a saját magunkkal, lelemaradó alsóbb természetünkkel való foglalkozás. Természetesen a társadalmi életben sem árt a türelem erényével rendelkezni, a közélet nem egy patológikus vonásával szemben, ám bekövetkezhet a „kufárok kiűzése” effektus, ezt nem mindenki tudja kellőképp szabályozni, és fölgyűlhat a szent barag. Föl is kell gyűljék sokszor, akár akarjuk, akár nem, az igazságtalanságok láttán, hallatán, melyek a szűkebb, tágabb emberi közösségeinkkel, megeseznek; talán e barag nélküli nincs is magasabb fejlődés, nem ébred fel a lelkiismeret, és nem ébreszti az igazságtalanságok elkövetőit. De lelkünkben mindazonáltal ott legyen a páli igazság: Haragudjatok, ám ne vétkezzetek; a nap ne nyugodjék le a ti baragotok felett. A bűnösöknek, bűnre hajlóknak már az is büntetése, hogy ilyenek. Ezért hát végül is nem marad más, mint: segíteni, rajtuk is, mint az irgalmas szamaritánus a betegen, s ez egyre inkább így lesz. A rosszat jóvá kell tenni, nemcsak azoknak, akik elkövetik, hanem a rosszal szembenállóknak is.

Most, inkább a külső sors által üzelve, mint saját választásból, az új euro-atlanti Róma kapuja előtt esedezünk bebocsáttatásért. Miután nyolcvan esztendeje, Trianonban az egykor megkerülhetetlenül erős közép-európai nagybatalom, Magyarország drága köntösére „sorsot

vetettek”, ma ismét csak meggyötörve, tépett rubában, töviskoronásan, egyre inkább becsapva, megalázva állunk egy új, nem területi, hanem politikai Trianon küszöbén, egy új Róma helytartói előtt. Szeretnénk még egyszer kiegyenesedni, jól átgondolni ezt az egész új magyar sorsfordulót, mielőtt lépniünk, és feltenni a kérdést: kinek használ ez a belépés, és milyen feltételek mellett történjék? Szeretnénk átgondolni ezt magunk között és a többiekkel, lengyelekkel, csebekkel, románokkal, oroszokkal, bolgárokkal, görögökkel, mindazokkal, akik hasonlóképpen viselik ezt a késleltetett-szaporított magyar sorsot, akár belépnek velünk, akár nem. Milyen egyszerű lenne, ha összefognánk, ha egyszerre csak megértenénk egymást, megértenénk a valódi helyzetünket, átlátnánk a professzionális csalásokon, és valami olyasmit kezdeményeznénk együtt, ami ugyan nincs, hiányzik (nagyon), de mégis van, mert egy élbető, emberi világ szívünkben rejlő örök alapjaiból fakad: elkezdenénk megteremteni egy politikától független élet- és emberközpontú világot, tanulva az összes eddigi, előttünk lévő rossz tapasztalatunkból. Felépíteni, szóhoz juttatni azt, ami már jelen van bennünk, mint vágy, álom, készletés, csak észre kellene venni: az önma-ga urává, forrásává vált Embert, aki képes találkozni a másikkal.

Gerle János

Kaulbach: Nagy Károly megkoronázása, München.
A püspök kezében a magyar Szent Korona látható

